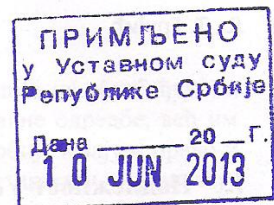

УСТАВНИ СУД

Немањина 26
11000 Београд

Доставља се преко Интернета (нпр. <http://www.istina-pravda-mir.info>) ради обавештености:
Држављани Републике Србије у њој и у иностранству
Средства јавног обавештавања

Предмет: *Уставна жалба на ставове и акте Уставног суда који помажу срозавању, обезвређивању и уништавању људских права и слобода*

На основу Устава Републике Србије (члана 56, 1. става члана 166, тачака 1. и 5. првог дела и тачке 6 и последње одредбе другог дела члана 167, последње одредбе 1. става и другог става члана 168 и члана 170) подноси се

УСТАВНА ЖАЛБА

на радње, ставове (одговоре, закључке, решења, одлуке) и акте Уставног суда који помажу срозавању, обезвређивању, тешком повређивању и уништавању људских права и слобода држављана Републике Србије.

САДРЖАЈ ДАЉЕГ ТЕКСТА

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ		Страна 2
I.	Надлежност Уставног суда	Страна 2
II.	Обавезе Уставног суда	Страна 2
III.	Историјски осврт: наслеђени однос Уставног суда према Уставу и врховним државним органима	Страна 4
IV.	Примери ставова (одговора, закључака, решења, одлука) и аката Уставног суда који помажу срозавању, обезвређивању, повређивању и уништавању људских права и слободе	Страна 5
V.	Прекретница за Уставни суд, Републику Србију и народ	Страна 16
VI.	Текуће стање, народ и Устав: обавеза Уставног суда	Страна 17
ЗАКЉУЧАК		Страна 19
УСТАВНЕ И ЗАКОНСКЕ ОДРЕДБЕ (Цитати из Устава и Закона о Уставном суду ради обавештености јавности)		Страна 21

УСТАВНИ СУД

Немањина 26
11000 Београд

Доставља се преко Интернета (нпр. <http://www.istina-pravda-mir.info>) ради обавештености:
Држављани Републике Србије у њој и у иностранству
Средства јавног обавештавања

Предмет: *Уставна жалба на ставове и акте Уставног суда који помажу срозавању, обезвређивању и уништавању људских права и слобода*

На основу Устава Републике Србије (члана 56, 1. става члана 166, тачака 1. и 5. првог дела и тачке 6 и последње одредбе другог дела члана 167, последње одредбе 1. става и другог става члана 168 и члана 170) подноси се

УСТАВНА ЖАЛБА

на радње, ставове (одговоре, закључке, решења, одлуке) и акте Уставног суда који помажу срозавању, обезвређивању, тешком повређивању и уништавању људских права и слобода држављана Републике Србије.

САДРЖАЈ ДАЉЕГ ТЕКСТА

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ	Страна 2
I. Надлежност Уставног суда	Страна 2
II. Обавезе Уставног суда	Страна 2
III. Историјски осврт: наслеђени однос Уставног суда према Уставу и врховним државним органима	Страна 4
IV. Примери ставова (одговора, закључака, решења, одлука) и аката Уставног суда који помажу срозавању, обезвређивању, повређивању и уништавању људских права и слободе	Страна 5
V. Прекретница за Уставни суд, Републику Србију и народ	Страна 16
VI. Текуће стање, народ и Устав: обавеза Уставног суда	Страна 17
ЗАКЉУЧАК	Страна 19
УСТАВНЕ И ЗАКОНСКЕ ОДРЕДБЕ (Цитати из Устава и Закона о Уставном суду ради обавештености јавности)	Страна 21

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

I. Надлежност Уставног суда

Први став члана 166 Устава Републике Србије јасно обавезује Уставни суд, и даје му пуно уставно право, да штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободу. Члан 167 Устава детаљно таксативно и јасно утврђује питања о којима је Уставни суд обавезан да одлучује. Тачке 1 и 5 члана 167 Устава утврђују надлежност Уставног суда да одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом.

2. став члана 168 Устава даје право, без ограничења, сваком држављанину Републике Србије на иницијативу да Уставни суд покрене поступак за оцену уставности и законитости.

Уставни суд је државни орган (члан 166 Устава). Њему је поверено јавно овлашћење да штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе држављана Р. Србије (1. став члана 166 Устава). Члан 170 Устава утврђује, без икаквог ограничења, да се уставна жалба може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Пошто су у питању радње, ставови и акти Уставног суда којима се помаже срозавање, обезвређивање, тешко повређивање и уништавање људских права и слобода држављана Републике Србије и пошто једино Уставни суд може да размотри уставну жалбу (члан 170 Устава) зато је Уставни суд меродаван и дужан да размотри ову уставну жалбу.

II. Обавезе Уставног суда

Република Србија је заснована на владавини права и социјалној правди, на начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским принципима и вредностима (члан 1 Устава). Основа владавине права су неотуђива људска права. Она се остварује, поред непосредних слободних избора, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону (члан 3 Устава). Независност судске власти се наглашава и утврђује у члановима 4 и 166 Устава.

Тачка 6 и последњи став другог дела члана 167 Устава утврђују, без икаквог ограничења, да Уставни суд обавља и друге послове предвиђене Уставом, а не само оне који су набројани таксативно у том члану Устава. Уставни суд је обавезан на основу 1. става члана 166 Устава да својим одлукама учини да законодавна и извршна власт спроводе у дело те друге послове. Они су одређени следећим одредбама Устава:

- Република Србија се заснива на владавини права и социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским принципима и вредностима (члан 1 Устава). Ниједан закон ни било која друга одредба не може људска права и слободе да умањи држављанима Републике Србије или да им их чак одузме (2. и 3. став члана 194 Устава). Сваки државни орган је обавезан да поштује људска права и слободу, да спроводи владавину права, да делује на развоју демократије и европских вредности. Супротно је забрањено свакоме, па и сваком државном органу.
- Сувереност потиче од грађана и ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана (члан 2 Устава). Ниједан закон ни било која друга одредба не може сувереност да умањи држављанима Републике Србије или да им чак одузме (2. и 3. став члана 194 Устава). У случају да судска власт не обезбеђује да

законодавна и/или извршна власт поштују и спроводе у дело уставне одредбе, већ им судска власт дозвољава да их крше, онда држављани Републике Србије имају и право и обавезу да непосредно преузму власт и да директно управљају државу и решавају насталу ситуацију.

- Оживотворење и спровођење Устава се заснива на владавини права и неотуђивим људским правима. Владавина права се остварује слободним и непосредним изборима, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону (члан 3 Устава). Не може законодавна и/или извршна власт да подређује себи судску власт, већ је судска власт дужна да својим одлукама учини да се власт повинује Уставу и закону. Једино је Уставни суд меродаван и обавезан да осигура да се законодавна и извршна власт повинују Уставу, а заједно с осталим судовима треба да обезбеди да се законодавна и извршна власт повинују и закону.
- Законодавна, извршна и судска власт заснивају свој однос на равнотежи и међусобној контроли (члан 4 Устава). Овим се даје право и налаже обавеза судској власти да контролише законодавну власт (Народну скупштину према члану 98 Устава) и извршну власт (Председника Републике према председничкој заклетви у члану 114 Устава, и Владу према члану 122 Устава). Уставни суд је обавезан да контролише законодавну и извршну власт са становишта поштовања Устава на основу 3. става члана 4, 1. става члана 166, тачке 6 и последњег става члана 167 и последње одредбе 1. става члана 168 Устава.
- Заштита људских права и слобода, физичког и психичког интегритета личности, гарантована члановима Устава: 18, 19, 21, 25 до 27, и тачка 2 члана 97.
- Заштита људског достојанства и слободног развоја личности (члан 23 Устава).
- Заштита људског живота (1. став члана 24 Устава).
- Заштита слободе кретања и настањивања (члан 39 Устава).
- Заштита неповредивости стана (члан 40 Устава).
- Заштита слободе мисли, савести и вероисповести (члан 43 Устава).
- Заштита права на слободне изборе (члан 52 Устава).
- Заштита права на имовину (члан 58 Устава).
- Заштита права наслеђивања (члан 59 Устава).
- Заштита права детета (члан 64 Устава).
- Обезбеђивање права на здравствену заштиту (члан 68 Устава).
- Заштита права на образовање (члан 71 Устава).
- Заштита права на аутономију универзитета (члан 72 Устава).
- Заштита права на научно и уметничко стварања (члан 73 Устава).
- Заштита животне средине (члан 74 Устава).

Уставни суд је одбијао, чак и када је иницијативом грађанина био обавештен и упозорен о кршењу Устава, да користи своје право, које важи без икаквог ограничења, да сам покрене поступак за оцену уставности и законитости на основу последње одредбе 1. става члана 168 Устава.

Из ових уставних одредби јасно следи да је дужност, да је обавеза, Уставног суда да својом одлуком примора сваки државни орган, који на било који начин крши Устав, да се повинује Уставу, и да обезбеди да државни органи, пре свега врховни законодавни и извршни државни органи (Народна скупштина, председник Републике и Влада) својим радом, деловањем, ставовима, иступањима и актима дају пример поштовања и оживотворења Устава јер тиме исказују поштовање народне воље, народног опредељења и суверености народа (Чланови 1 до 3 Устава). То је њихова обавеза и ради тога су добили право да воде државу и народ. Супротно им је забрањено (2. став члана 2 Устава). Уставни суд је обавезан да им спречи деловање супротно Уставу (3. и 4. став члана 4, 1. став члана 166, б. тачка и последњи став члана 167 Устава).

Уставни суд је обавезан да не примењује ниједну законску одредбу која је супротна Уставу (1. став члана 166 и 2. и 3. став члана 194 Устава). Зато је Уставни суд обавезан и да не примењује закон који, или било коју другу одредбу која, сужава, ограничава, права и/или слободу држављанина Републике Србије, која су му гарантована Уставом, већ да заштити уставна права и слободе држављака Републике Србије.

III. Историјски осврт: наслеђени однос Уставног суда према Уставу и врховним државним органима

Уставном суду Републике Србије је 24. јуна 1999. године био поднет (видети све на: <http://www.istina-pravda.mir.info> под “Уставном суду Србије и Устав“) следећи

„ЗАХТЕВ

да Уставни суд Републике Србије по хитном поступку испита уставност и законитост

1. под страним притиском изнуђеног прихватања повлачења Војске Србије – Југославије из дела Републике Србије: са Косова и Метохије и иностраног спречавања њеног враћања на Косово и Метохију,
2. прихватања иностраног ограничавања југословенском и српском особљу да извршава своје легалне и легитимне функције у делу Републике Србије: на Косову и Метохији,
3. прихватања иностраног одређивања броја југословенског и српског особља који може да извршава своје легалне и легитимне функције у делу Републике Србије: на Косову и Метохији,
4. прихватања стране војске у делу Републике Србије: на Косову и Метохији,
5. препуштање државних функција Републике Србије страним државама у делу Републике Србије: на Косову и Метохији,
6. под страним притиском изнуђеног прихватања да међународне институције организују прелазну управу у делу Републике Србије: на Косову и Метохији,
7. под страним притиском изнуђеног прихватања успостављања веће аутономије и самоуправе у делу Републике Србије: на Косову и Метохији,
8. под страним притиском изнуђеног прихватања да се одреди будући статус дела Републике Србије: Косова и Метохије узимајући у обзир предлог из Рамбујеа,
9. начелно прихватање „Плана Г8“ – Нацрта Резолуције Савета безбедности ОУН,
10. прихватање „Плана Г8“ – Нацрта Резолуције Савета безбедности ОУН у детаљима,
11. потписивање „Плана Г8“ – Нацрта Резолуције Савета безбедности ОУН, и да донесе одговарајуће одлуке у складу с Уставом Републике Србије.“

Уставни суд је 25. маја 2000. године донео РЕШЕЊЕ да се не прихватају иницијативе за покретање поступка за утврђивање неуставности Одлуке Народне скупштине Републике Србије РС број 5 од 3. јуна 1999. године („Службени гласник РС“, број 29/99).

У свом образложењу:

1. Уставни суд је утврдио да се Одлука Народне скупштине односи на питања изнета у наведеном ЗАХТЕВУ и: „Оспорена одлука Народне скупштине донета је на седници одржаној за време ратног стања, када су били угрожени територијална целокупност, суверенитет, самосталност и независност наше државе и слобода нашег народа“. Тиме је Уставни суд и потврдио наводе из ЗАХТЕВА да је све било прихваћено под иностраном принудом.
2. Уставни суд утврђује да је Народна скупштина Републике Србије усвојила документ ради постизање мира који су донели највиши представници Европске уније и Русије, председник Републике Финске Марти Ахтисари и специјални изасланик председника Руске Федерације Бориса Јељцина Виктор Черномидин. (НАПОМЕНА: Овај документ данас није доступан јавности када се грађанин обрати одговарајућој служби Народне скупштине! На њега се позива касније Кумановски споразум од 9. јуна 1999. г.: 1. тачка у члану 1).
3. Уставни суд тврди: „Документ потврђује суверенитет и територијални интегритет наше земље“! При томе, Уставни суд није оспорио ни један навод из подентог му ЗАХТЕВА нити је пружио доказе за ово своје тврђење.
4. Уставни суд тврди: „Документ је, изнад свих важности, основа за мир.“ При томе, Уставни суд није оспорио ни један навод из подентог му ЗАХТЕВА нити је пружио доказе за ово своје тврђење.

Уставни суд се усредредио само на документ Ахтисарија и Черномидина потпуно занемарујући Кумановски споразум од 9. јуна 1999. године. Тај документ није служио нити служи постизању праведног мира и слободе људи, нити поштује суверенитет Републике Србије на целој њеној територији ни њену самосталност, нити поштује слободу народа Републике Србије. Он користи неоправдиво војно ратно уништавање народа и државе праћено новим претњама за продужавање и продубљивање разарања Републике Србије, за масакрирање њеног народа и за уништавање одбранбене способности Републике Србије на Косову и Метохији. Народна скупштина није имала снаге и смелости да се с тим суочи и томе одупре. У томе је добила подршку и заштиту наведеним ставом Уставног суда у његовом цитираном РЕШЕЊУ који се приклонио њеном ставу уместо да заштити Устав, Републику Србију, Уставом изражену народну вољу и народно опредељење. Последице одбијања Уставног суда да оцени уставност Одлуке Народне скупштине Републике Србије су далекосежно поражавајуће.

Уставни суд конституисан на основу новог Устава усвојеног на референдуму 28. и 29. октобра 2006. године и проглашеног 8. новембра 2006. године је до сада наставио такво приклањање властима, као што је чинио претходни Уставни суд, уместо приклањања заштити Устава. Ово ће бити показано на примерима како је Уставни суд својим одбијањем да разматра уставност ставова, рада, деловања и аката Народне скупштине или председника Републике или Владе тиме подржавао и омогућавао њихова кршења Устава без одговорности, а на рачун срзавања, обезвређивања, повређивања и уништавања људских права и слободе.

IV. Примери ставова (одговора, закључака, решења, одлуке) и аката Уставног суда који помажу срзавању, обезвређивању, повређивању и уништавању људских права и слободе

- i. **Оцена уставности и законитости рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА**
(видети све на: <http://www.istina-pravda.mir.info> под “Уставном суду Србије и Устав“)

Уставном суду је 12. маја 2008. године био поднет ПРЕДЛОГ да Уставни суд оцени уставност и законитост рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА. У ОБРАЗЛОЖЕЊУ су били дати докази за:

- неуставност полагања председничке заклетве Бориса ТАДИЋА,
- непрекидног кршења Устава од стране председника Републике Бориса ТАДИЋА подчињавањем функције Председника интересима једне политичке странке,
- кршења Устава од стране председника Републике Бориса ТАДИЋА у току изборне кампање за изборе одржане 11. маја 2008. год.
- противуставног вођења политике од стране председника Републике Бориса ТАДИЋА,
- противуставног давања мандата председника Републике Бориса ТАДИЋА самом себи.

Подносиоца ПРЕДЛОГА је у име Уставног суда обавестила (Број: ПР-207/2008 од 25.08.2008.) секретарица Уставног суда (Снежана Наковска Антић):

- да „Уставни суд није надлежан да поступа по Вашој представци“,
- „Наиме, одредбама члана 167. Устава Републике Србије утврђено је да Уставни суд, поред осталог, одлучује о сагласности закона и других аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, као и о сагласности других општих аката са законом.“
- „Према Члану 104. Пословника о раду Уставног суда („Службени гласник РС“, бр. 24/08 и 27/08), Уставни суд не одлучује о представкама којима се траже правни савети и мишљења о појединим питањима, помоћ у остваривању права и интереса, изјављују притужбе на рад државних и других органа и организација, као и о другим представкама којима се захтева поступање Уставног суда по питањима која нису у његовој надлежности.“
- „Поред тога, обавештавамо Вас да Уставни суд, поводом иницијативе грађана, не одлучује о повреди Устава од стране председника Републике.“

Чланови 1- 4, 18, 19, 21, 118, 166 и 167 заједно повезани утврђују меродавност и обавезу Уставног суда да испита уставност рада Председника Републике.

У поднетом ПРЕДЛОГУ се не траже правни савети и мишљење Уставног суда, већ заштита права грађана која су гарантована Уставом, нити се ради о притужби већ о иницијативи за покретање поступка за оцену уставности рада председника Тадића.

Нигде у Уставу није ограничено право грађанина које му је дато у другом ставу члана 168 Устава да има право на иницијативу за покретање поступка за оцену уставности, нити је постављено ограничење да грађанин нема право на иницијативу за покретање поступка за оцену уставности када је председник Републике у питању.

Ово је пример како и када је Уставни суд, занемарујући своја права дата му у тачки 6 и последњем ставу члана 167, и у последњој одредби 1. става члана 168 Устава, избегавао да изврши своју уставну обавезу утврђену 1. ставом члана 166, тачком 6 и последњим ставом другог дела члана 167 Устава да оцени уставност и законитост рада и деловања председника Републике. Уставни суд је одбацивао иницијативу да делује у смислу 2. става члана 2, 2. става члана 3 и 3. става члана 4 Устава тако да својом одлуком учини да се председник Републике повинује Уставу. Тиме би се

спречило његово даље уништавање људских права и слободе, људског и националног достојанства, продубљивање срозавања суверенитета државе, њено територијално распарчавање и његово противуставно самоволно владање државом и народом. Уз све то, Уставни суд је дао приоритет одредбама Правилника над одредбама Устава. То је супротно 2. и 3. тачки члана 194 Устава.

- ii. **Заштита уставности, законитости, људских права и слободе од противуставног рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА** (видети све на: <http://www.istina-pravda.mir.info> под “Уставном суду Србије и Устав“)

Уставном суду је 19. августа 2008. године био поднет ПРЕДЛОГ да Уставни суд заштити уставност, законитост, људска права и слободе од противуставног рада и деловања председника Републике Бориса ТАДИЋА. У ОБРАЗЛОЖЕЊУ су дати докази за:

- неуставност полагања председничке заклетве Бориса ТАДИЋА,
- непрекидно јавно кршење Устава од стране председника Републике Бориса ТАДИЋА подчињавањем функције Председника интересима једне политичке странке,
- противуставно вођење политике од стране председника Републике Бориса ТАДИЋА,
- противуставно давање мандата председника Републике Бориса ТАДИЋА самом себи,
- одговорност председника ТАДИЋА за необезбеђивање страних амбасада и за стварање погрешне представе у иностранству о Р. Србији – неиспуњавање услова да представља Р. Србију,
- неизвршавање уставних председничких обавеза.

Уставни суд је донео ЗАКЉУЧАК (Број: VУ-10/08 од 11. 09. 2008.) да се одбацује иницијатива да Уставни суд „оцени уставност и законитост рада и деловања председника Републике Бориса Тадића“. Касније је (Број: П Р -325/08 од 14. 12. 2008) секретарица (Снежана Наковска Антић) Уставног суда обавестила подносиоца ПРЕДЛОГА да „наведено питање не спада у надлежност Уставног суда“. Њено образложење је исто као у напред наведеном њеном образложењу (овде у тачки i.).

У свом ОБРАЗЛОЖЕЊУ Уставни суд заузима следећи став:

„Суд је имао у виду да је Уставом предвиђено да Уставни суд одлучује о постојању повреде Устава од стране председника Републике (члан 118. став 3. Устава). Међутим, из уставне одредбе којом је утврђено да поступак за разрешење председника Републике може да покрене Народна скупштина, на предлог најмање једне трећине народних посланика (члан 118. став 2), следи да Уставни суд не поступа по представкама грађана којима се од Суда захтева оцена уставности и законитости рада и деловања председника Републике Србије.“

Уставни суд је, „с обзиром на то“ закључио да поднета представка „не испуњава садржински и формално услов за мериторно поступање Уставног суда у смислу одредаба члана 167. Устава. Суд је на основу одредаба члана 36. став 1. тач. 1) и 4) Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/07) донео закључак као у изреци.“

Тачно је да члан 118 Устава утврђује начин како, и поступак када, Народна скупштина покрене процес разрешавања председника Републике због повреде

Устава и обавезу Уставног суда да у одређеном временском року одлучи о постојању повреде Устава. Ово је било неопходно да се утврди у Уставу пошто Народна скупштина не бира председника Републике нити он на основу тога директно одговара њој. Председника Републике директно бирају држављани Републике Србије на општим слободним изборима тајним изјашњавањем (1. став члана 114 Устава). Одатле проистиче да је председник Републике директно одговоран народу Републике Србије. Зато је нетачно да из члана 118 Устава „следи да Уставни суд не поступа по претставкама грађана којима се од Суда захтева оцена уставности и законитости рада и деловања председника Републике Србије.“ Нити то следи нити може то да следи јер је то супротно одредбама Устава утврђеним у члановима Устава 1 до 4, 18, 19, 21, 1. став члана 24, чланови 25 до 27, тачка 2 члана 97, 1. став члана 114, 2. став члана 168 којим није постављено никакво ограничење држављанину Републике Србије да нема права на иницијативу за покретање код Уставног суда поступка за оцену уставности и законитости рада и деловања председника Републике Србије. Оваквим својим ставом Уставни суд противуставно ограничава право држављана Републике Србије, одузима сувереност држављанима Републике Србије, и истовремено штити противуставан рад и деловање председника Републике чиме драстично крши остале напред наведне чланове Устава. Ово је посебно тешко огрешење о Устав и народ јер је председник Републике обавезан да штити Устав и закон (председничка заклетва у члану 114 Устава). Када он чини супротно следећа инстанца која треба да преузме ту заштиту је Уставни суд. Када и Уставни суд откаже, као у овом случају зато што одбија да примени своје уставно право одређено тачком 6 и последњим ставом другог дела члана 167 и последњом одредбом 1. става члана 168, и зато што не извршава своју уставну обавезу утврђену у 1. ставу члана 166 Устава, онда преостаје народу да, као носилац суверенитета Републике Србије (1. став члана 2 Устава), преузме власт и заштиту Устава, владавине права, демократије и слободе. Народ на то има право и на основу 1. става члана 114 Устава на основу кога народ на непосредним изборима, тајним гласањем, бира председника Републике, пошто из тога проистиче да је председник Републике директно одговоран народу. Ту његову директну одговорност народу нема нико право да укине, ни Народна скупштина ни он сам ни Уставни суд, јер би такво укидање било супротно основи Републике Србије (чланови 1. до 3. и 97. тачка 2 Устава). Таквим својим ставом Уставни суд је не само омогућио већ и суштински подржао противуставно деловање председника Републике Бориса ТАДИЋА, чије су последице по демократију, права и слободе људи и народа (чланови 1 -3, 18, 19, 21, 1. став члана 24, чланови 25 до 27 Устава), по територијалну целовитост (члан 8 Устава), по државно јединство које треба Председник да изражава (члан 111 Устава), по представљање Републике Србије у иностранству (тачка 1 члана 112. Устава) катастрофално штетне.

Ово је пример када Уставни суд својим неуставним ставом, својим противуставним закључком и својим ниподштавањем народа као извора и носиоца суверенитета Републике Србије (1. став члана 2 Устава) омогућава и помаже противуставно деловање председника Републике којим се руши државност Републике Србије, уништавају људска права и слободе; којим се унижава достојанство држављана Републике Србије. Ово показује да Уставни суд суочен са неуставношћу одбија да користи своје Уставно право да он може и треба да покрене поступак оцене уставности (чланови 1 до 4, 1. став члана 166, и крај 1. става члана 168 Устава). Ово је и пример како се држављанима Републике Србије ускраћује право на покретање иницијативе код Уставног суда за оцену уставности и законитости рада председника Републике. То право држављана проистиче из првог става члана 114 устава и 2. става члана 168 Устава који важи без икаквог органичења. То право држављана Републике Србије не може да укине закон (2. и 3. став члана 194 Устава).

iii. *Забрана рада Демократској странци*

(видети све на: <http://www.istina-pravda.mir.info> под “Уставном суду Србије и Устав“)

Уставном суду је 30. септембра 2008. године био поднет

„ПРЕДЛОГ

да Уставни суд, ради заштите уставности, законитости, људских права и слобода, забрани рад Демократској странци.“

У образложењу ПРЕДЛОГА су дати:

- Доказ непрекидног јавног кршења Устава од стране Демократске странке и њеног председника Бориса ТАДИЋА подчињавањем функције председника Републике интересима те политичке странке.
- Примери противуставног вођења политике од стране Демократске странке и њеног Председника Бориса ТАДИЋА експлоатишући положај председника Републике Бориса ТАДИЋА и друге неуставно заузете државне положаје и функције.
- Неизвршавање уставних обавеза: подчињавање државне политике интересима Демократске странке и њеног Председника Бориса ТАДИЋА.

Уставни суд је усвојио (Број: VIII'166/2008 од 22. фебруара 2010.) следећи

„ЗАКЉУЧАК

Одбацује се предлог о забрани рада политичке странке “Демократске странке”, са седиштем у Београду.“

Уставни суд у свом ОБРАЗЛОЖЕЊУ:

- потврђује:

„Одредбом члана 167. став 3. Устава Републике Србије утврђено је да Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације или удружења грађана.“

- се позива на закон, а не на Устав:

„Одредбом члана 80. став 1. Закона о Уставном суду (“Службени гласник РС”, број 109/07) прописано је да Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице на основу предлога Владе, Републичког јавног тужиоца или органа надлежног за упис у регистар политичких странака, синдикалних организација, удружења грађана или верских заједница.“

- заузима неуставан став:

„Имајући у виду да је Законом о Уставном суду прописано да се поступак одлучивања о забрани рада политичке странке покреће на основу предлога Владе, Републичког јавног тужиоца или органа надлежног за упис у регистар политичких странака, Уставни суд је оценио да не постоје процесне претпоставке за вођење поступка и одлучивање у овом предмету, јер је предлог о забрани рада политичке странке поднет од стране неовлашћеног лица.

На основу изложеног, члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду (“Службени гласник РС”, број 109/07) и члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда (“Службени гласник РС”, број 24/08), Уставни суд је донео закључак као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК
УСТАВНОГ СУДА
др Боса Ненадић, с.р.“

У одредбама Устава (члан 18, члан 19, члан 21: 1. до 3. став, члан 168: 2. став) се јемче Уставом људска права, њихова непосредна примена и неутуђивост, једнакост свих пред Уставом и законом, право на једнаку законску заштиту, забрана дискриминације и право, без икаквог ограничавања, држављана Републике Србије на иницијативу за покретање поступка за оцену уставности и законитости. Нигде Устав није ова права ограничио држављанима Републике Србије ни за иницијативу да Уставни суд покрене поступак забране рада политичке странке. Институција „овлашћеног предлагача“, тј. „овлашћеног лица“, уведена у Закону о уставном суду (тачка 1 члана 29) је овде неоправдано коришћена драстично ограничавајући права држављана Републике Србије и супротна је напред наведеним одредбама Устава. Зато је такво коришћење институције „овлашћеног лица“ противуставно.

Такво коришћење институције „овлашћеног лица“ омогућава властима да елиминише држављане Републике Србије из утицаја на дешавања у држави и руковођење државе чиме то уништава владавину права и грађанску демократију супротно члану 1 Устава. Оно омогућава да људи на власти приграбе и успоставе власт мимо слободно изражене воље држављана Републике Србије, што Устав изричито забрањује (2. став члана 2 Устава).

Такво коришћење институције „овлашћеног лица“ дозвољава властима да ограниче меродавност, права и дужности Уставног суда која произилазе из чланова 1 – 4 и 166 – 168 и да тиме онемогуће Уставни суд да штити људска права и слободу држављана Републике Србије и да спречи успостављање владавине мимо слободно изражене воље грађана јер је таква владавина забрањена (1. члан, 2. став члана 2 Устава и 4. став члана 5 Устава).

Ово је пример како и када Уставни суд не поштује Устав већ противуставно примењује одредбу закона и тиме срозава, обезвређује и уништава људска права и слободу држављана Републике Србије и помаже успостављању владавине и вођењу државе мимо слободно изражене воље њених држављана. Ово показује да Уставни суд суочен са неуставношћу рада водеће политичке странке одбија да користи своје Уставно право да он може да покрене поступак оцене уставности (крај 1. става члана 168 Устава) и да не извршава своју уставну обавезу оцене уставности (1. став члана 166 Устава и предпоследњи став члана 167 Устава).

iv. Оцена уставности рада Демократске странке

(видети све на: <http://www.istina-pravda.mir.info> под “Уставном суду Србије и Устав“)

Уставном суду је (1. марта 2010. године) био поднет:

„ПРЕДЛОГ

да Уставни суд, ради заштите уставности, законитости, људских права и слобода, оцени уставност и законитост рада Демократске странке.“

У образложењу ПРЕДЛОГА су изложени:

- Доказ непрекидног јавног кршења Устава од стране Демократске странке и њеног председника Бориса ТАДИЋА подчињавањем функције председника Републике интересима те политичке странке.

- Примери противуставног вођења политике од стране Демократске странке и њеног Председника Бориса ТАДИЋА експлоатишући положај председника Републике Бориса ТАДИЋА и друге неуставно заузете државне положаје и функције.
- Неизвршавање уставних обавеза: подчињавање државне политике интересима Демократске странке и њеног Председника Бориса ТАДИЋА.
- Повреда и ограничавање људских права и слобода од стране Демократске странке и њихова заштита од стране Уставног суда.

На овај предлог је секретар Уставног суда (Радован Безобрадица) обавестио (Број: IP-54/2010 од 24. маја 2010. године) подносиоца ПРЕДЛОГА да је:

„Уставни суд на седници одржаној 13. маја 2010. године разматрао Ваш захтев за оцену уставности и законитости рада Демократске странке ради забране рада Демократске странке и на основу одредбе члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду (Службени гласник РС, број 109/07) и одредбе члана 82. став 2. Пословника о раду Уставног суда (Службени гласник РС, број 24/08 и 27/08), донео Закључак којим је одбацио наведени захтев.

Одредбом предпоследњег става члана 167 Устава утврђено је да Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације или удружења грађана. Одредбом члана 80. став 1. Закона о Уставном суду, утврђено је да Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице на основу предлога Владе, Републичког јавног тужиоца или органа надлежног за упис у регистар политичких странака, синдикалних организација, удружења грађана или верских заједница.

Уставни суд је донео наведени закључак, јер је утврдио да подносилац захтева није активно легитимисан за покретање поступка за одлучивање о забрани рада политичке странке, у смислу одредбе члана 80. став 1. Закона о Уставном суду.

Осим последњег става овог обавештења секретара Уставног суда, остало је садржано у Закључку (Број: VПУ'166/2008 од 22. фебруара 2010.) Уставног суда изложеног у претходној тачки. Све што је о њему тамо изложено важи и за ово обавештење секретара Уставног суда.

Што се тиче појма и тврђења да подносилац ПРЕДЛОГА није активно легитимисан у последњем ставу тог обавештења секретара Уставног суда, указује се да Устав у 1. ставу свог члана 37 утврђује да „Свако лице има правну способност“ и у 2. ставу свог члана 168 јасно и без икаквог ограничења даје право сваком правном или физичком лицу на иницијативу да Уставни суд покрене поступак за оцену уставности и законитости. Ни Пословник ни Закон не могу да укину та права (2. и 3. став члана 194 Устава).

Ово је пример када Уставни суд не поштује Устав већ дозвољава противуставан рад једне политичке странке која срозава, обезвређује и уништава људска права и слободе држављана Републике Србије, и тиме Уставни суд помаже успостављању владавине и вођењу државе мимо слободно изражене воље њених држављана; омогућава да једна политичка странка непосредно врши власт и да је потчињава себи, а што Устав изричито забрањује (последњи став члана 5 Устава). Ово је такође пример када Уставни суд даје (супротно 2. и 3. ставу члана 194 Устава) приоритет Закону и Пословнику над Уставом.

v. Оцена уставности и законитости акта Р. Србије за њен пријем у Европску Унију

(видети све на: <http://www.istina-pravda.mir.info> под “Уставном суду Србије и Устав“)

Уставном суду је (13. јануара 2010. године) је био поднет

„ПРЕДЛОГ

да Уставни суд оцени уставност и законитост акта Р. Србије за њен пријем у Европску Унију.“

Образложење ПРЕДЛОГА се заснива на следећим деловима која следе после дела „1. Надлежности Уставног суда“:

1. Однос Власти Европске Уније према Уставу Р. Србије, према Р. Србији, и према Србском народу.

У овом делу се доказују:

- Неистинито тврђење да су републике СФРЈ имале уставно право за своја отцепљења.
- Неистинито тврђење да су Срби започели ратове у Словенији и Хрватској.
- Неистинито тврђење да су Срби били агресор у Босни и Херцеговини.
- Лажна оптужба против Срба да су бомбардовали цивиле на сарајевској пијаци Маркале.
- Неистинита оптужба против Срба да су масакрирали 8000 невиних Муслимана у Сребреници.
- Неистинита оптужба против Срба да су Албанци изгубили људска права у Р. Србији, да су били подвргнути тортури и геноциду.
- Лажна оптужба против Срба да су масакрирали невинне албанске цивиле у селу Рачак (1999. г.).
- Лажна оптужба против Срба за егзодус Албанаца 1999. године.
- Лажно обавештење да су снаге УН ослободилачке на Косову и Метохији.
- Хоће Србију, неће Србски народ.

2. Обавезе Власти Р. Србије према својим држављанима, Србском народу, Европској Унији и антифашистичком свету.

3. Обавезе Европске Уније према својим народима, антифашистичком свету, Р. Србији, њеним држављанима, и Србском народу.

4. Неуставност акта Р. Србије за њен пријем у чланство Европске Уније.

На својој седници одржаној 29. априла 2010. године, Уставни суд је донео (Број: УО-9/2010 од 25. маја 2010. године)

„ЗАКЉУЧАК

Одбацује се иницијатива за “оцену уставности и законитости акта Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније”.

Образложење

Уставном суду поднета је иницијатива за “оцену уставности и законитости акта Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније”.

Уставни суд је у спроведеном претходном поступку утврдио да “акт Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније чију уставност и законитост иницијатор оспорава, заправо представља заједничко писмо председника Републике и председника Владе, упућено 19. децембра 2009. године председавајућем Европске Уније, којим се у име Републике Србије подноси захтев

за пријем у чланство Европске Уније, уз достављање Меморандума Владе у вези са подношењем овог захтева.

Према одредби члана 167. став 1. тач. 1. и 3. Устава, Уставни суд одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, као и о сагласности других општих аката са законом.

Полазећи од наведене одредбе Устава, Суд је утврдио да наведено писмо, а и Меморандум Владе у вези са подношењем захтева Републике Србије за пријем у чланство Европске Уније, који је уз њега приложен, не представљају опште правне акте, у смислу одредаба члана 167. Устава, јер се њима не уређују права и обавезе правних и физичких лица, већ имају карактер политичког акта који одражава европску оријентацију Републике Србије, изражену кроз начело утврђено у члану 1. Устава Републике Србије. Стога је поднету иницијативу Уставни суд одбацио због ненадлежности да по њој води поступак и одлучује.

На основу изнетог и одредаба члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду (``Службени гласник РС``, бр. 24/08 и 27/08), Суд је донео закључак као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК
УСТАВНОГ СУДА
др Боса Ненадић, с.р.“

У овом свом ОБРАЗЛОЖЕЊУ Уставни суд:

- Утврђује да су председник Републике и председник Владе у име Републике Србије упутили писмо председавајућем Европске Уније у коме се захтева пријем Републике Србије у Европску Унију. Уставни суд уопште не разматра, заправо избегава да утврди, да ли су они имали уставно и законско право за такав акт у име Републике Србије. Нису имали јер нити га је одобрила Народна скупштина нити може да се поднесе у име Републике Србије без референдумске народне сагласности јер се укључивање у Европску Унију односи на преамбулу Устава, начела Устава, људска и мањинска права и слободе, уређење власти, што захтева референдумску народну сагласност (7. став члана 203 Устава). Овакав однос према Уставу, држави и народу исказује самовољу подносилаца тог писма у име Републике Србије чиме се деловало супротно члановима 1- 5, 18, 19, 23, 98, 99, 114: 4. став, Устава.
- Уставни суд утврђује да наведено писмо и пратећи Меморандум Владе не представљају опште правне акте и зато одбацује поднети ПРЕДЛОГ. Овиме Уставни суд ограничава своја права која су утврђена, и избегава да изврши своје обавезе које су му одређене, члановима 1 до 3, 166: 1. став, 167: тачка б и последњи став, 168: последња одредба 1.става, Устава. Наиме, Уставни суд своје право и дужност да оцени уставност општег акта (тачка 1 члана 167 Устава) ограничава само на опште правне акте. Устав не поставља такво ограничење. Зато тврђење Уставног суда да поднета документација не представља општи правни акт у смислу члана 167 Устава нема смисла јер у том члану Устава се не говори о општем правном акту већ о општем акту.
- Није тачно тврђење Уставног суда да се поднетом документацијом не уређују права и обавезе правних и физичких лица јер се том документацијом, у име Републике Србије, прихватају сви закони и норме Европске уније које ће морати да поштују сва физичка и правна лица, све институције Републике Србије и сама Република Србија.
- Нетачно је тврђење да поднета документација одражава европску оријентацију јер су њу самовољно, без потребне законске и уставне сагласности, како је напред објашњено, поднели председник Републике и председник Владе. Тиме су они рушили владавину права, начела грађанске

демократије, људска права и слободе, европске вредности те су деловали супротно Уставу (његовим напред наведеним члановима).

Ово је пример када Уставни суд не поштује Устав избегавањем да користи своја уставна права и да изврши своје уставне обавезе да обезбеди да се председник Републике и председник Владе повинују Уставу, да заустави њихово самовољно преузимање власти и њихово противуставно деловање на рушењу суверенитета Републике Србије, срозавању и обезвређивању људских права и слободе.

И у овом примеру Уставни суд даје приоритет закону над Уставом кршећи 2. и 3. став члана 194 Устава.

- vi. **Оцена уставности и законитости Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији** (видети све на: <http://www.istina-pravda.mir.info> под “Уставном суду Србије и Устав“)

Уставном суду је био поднет (18. јануара 2013. године)

„ПРЕДЛОГ

да Уставни суд, ради заштите уставности, људских и мањинских права и слободе, оцени уставност *Резолуције Народне скупштине о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији* (у даљем тексту: Резолуција).»

Образложење ПРЕДЛОГА износи чињенице о следећем:

- Искуство о недозвољеном односу највиших државних органа према Уставу: последице њиховог непоштовања Устава. Изложено је да се не би поновило.
- Шиптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно међународним документима која је Р. Србија потпуно испоштовала.
- Шптарски режим у Приштини, КФОР и ЕУЛЕКС делују супротно Уставу Р. Србије.
- Неуставност и контрадикторност основних поставки Резолуције.
- Неуставност ставова из 1. Члана Резолуције. Обавеза Републике Србије.
- Неуставност осталих делова Резолуције.
- Неважност Резолуције у целини.
- Непоштовање Устава, демократије, слободе и суверености држављана.

Образложење ПРЕДЛОГА се завршава ЗАКЉУЧКОМ који почиње мотом:

***Само једно зло је неизлечиво –
ако народ сам дигне руке од себе.***

Гете

Када врховни државни органи (Народна скупштина, председник Републике, Влада и Уставни суд) не поштују Устав, када Уставни суд дозвољава да се Народна скупштина, председник Републике и Влада не повинују Уставу, онда то може да доведе народ у стање потпуне апатије и незаинтересованости за своју државу, за очување својих националних вредности, за то којој ће држави да припада; народ престаје да се брине о себи у целини и прелази у стање у народу названо као „ГСП“ („гледај своја посла“, тј. гледај само свој лични интерес и на хај за општи,

народни и државни интерес). Када Народни посланици, председник Републике, и Влада воде противуставну („ГСП“) политику и Уставни суд остаје пасиван према томе, уместо да штити Устав, онда ова Гетеова порука постаје застрашујуће тачна. Многи млади људи постају незаинтересовани да оснивају и развијају породице у отаџбини. Многи млади људи напуштају отаџбину да би своју личну и породичну будућност градили у исељеништву.

У ЗАКЉУЧКУ се указује на:

- Суверено државно иступање Републике Србије.
- Државно суочавање с постојећом окупацијом и утврђивање основног државног циља.

Уставни суд је доставио следећи документ (Број: ГУз – 20/2013 од 22. априла 2013. године) подносиоцу ПРЕДЛОГА:

„Уставни суд, Мало веће, у саставу: судија Весна Илић Прелић, председник већа, и судије др Драган Стојановић и мр Томислав Стојковић, чланови већа, на основу члана 167. став 1. тачка 1. Устава Републике Србије, на седници одржаној 28. 2. 2013. године, донео је

З А К Љ У Ч А К

Одбацује се иницијатива за оцену уставности Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији („Службени гласник РС“, број 4/13).

О б р а з л о ж е њ е

Уставном суду поднете су две иницијативе за оцену уставности Резолуције наведене у изреци, којима иницијатори, између осталог, оспоравају уставност самог вођења политичких разговора са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији.

У спроведеном претходном поступку Уставни суд је утврдио да су оспореном Резолуцијом Народне скупштине утврђени основни принципи за политичке разговоре са представницима привремених институција (ПИС) у Приштини.

Резолуција по својој природи представља политичко-правни акт којим се исказују гледишта и утврђују ставови и најчешће садржи оцене о одређеним проблемима или стању и смернице шта и како учинити да се отклоне или реше проблеми или стања на које се односе у њој исказане оцене. У том смислу резолуција није акт правне природе, а ставови и опредељења у њој претпостављају доношење других правних аката. Дакле, по својој суштини Резолуција представља форму у којој Народна скупштина доноси политичку одлуку, за чије спровођење је касније у одређеним случајевима потребно донети одговарајуће прописе и друге правне акте, од стране надлежних органа.

Полазећи од форме и садржине оспорене Резолуције, Уставни суд је оценио да она по својој правној природи нема карактер општег правног акта у смислу одредаба члана 167. Устава за чију оцену уставности и законитости је надлежан Уставни суд, те је стога иницијативу одбацио, сагласно одредбама члана 36. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07, 99/11 и 18/13-Одлука УС), због ненадлежности да по њој поступа.

С обзиром на изложено, Уставни суд је на основу члана 42в став 1. тачка 2) и члана 47. став 1. тачка 1) Закона о Уставном суду, донео закључак као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
СУДИЈА
Весна Илић Прелић, с.р.“

Уставном суду је била поднета (9. маја 2013. године)

„УСТАВНА ЖАЛБА

на ЗАКЉУЧАК бр. ПУз – 20/2013 од 22.04.2013. године Малог већа Уставног суда у саставу: Весна Илић Прелић, председник већа, и судије др Драган Стојановић и мр Томислав Стојковић.“

Пошто је ОБРАЗЛОЖЕЊЕ Уставне жалбе јавно изложено (на: <http://www.istina-pravda.mir.info> под “Уставном суду Србије и Устав“) оно се овде не понавља јер Уставни суд још није обавестио подносиоца уставне жалбе о свом ставу о њој.

V. Прекретница за Уставни суд, Републику Србију и народ

Српска радикална странка је поднела (7. маја 2013. године) Уставном суду

ЗАХТЕВ

за оцену уставности Бриселског споразума

(према обавештењу на <http://www.srpskaradikalnastranka.org.rs/srbija/3278/> где текст Захтева није изложен).

Демократска странка Србије је Уставном суду поднела (3. јуна 2013. године)

„ПРЕДЛОГ

**ЗА ОЦЕНУ УСТАВНОСТИ И ЗАКОНИТОСТИ ПЛАНА ЗА ПРИМЕНУ
БРИСЕЛСКОГ СПОРАЗУМА“**

У ПРЕДЛОГУ се показују (према тексту објављеном на: <http://dss.rs/predlog-dss-za-ocenu-ustavnosti-plana-za-primenu-briselskog-sporazuma/>):

- Формалне мањкавости „Плана“
- и
- Супстанцијалне мањкавости „Плана“.

Врховни законодавни и извршни државни органи (Народна скупштина, председник Републике и Влада) својим непрекидним деловањем, иступањима, ставовима и актима супротно Уставу, створили су ситуацију да се Уставном суду поднесу претходни предлог и захтев, као и напред наведена (под IV-vi) уставна жалба. Подношење ових предлога је и последица одбијања Уставног суда да прихвати иницијативу за покретање поступка оцене уставности Резолуције Народне скупштине од 13. јануара 2013. године (овде у претходном одељку: IV-vi).

Уставни суд је државни орган који је меродаван за оцену уставности (1. став члана 166 Устава). Устав то право и ту дужност не додељује ниједном другом државном органу или институцији.

Уставни суд није користио своје право (на основу 4. става члана 168 Устава и 1. става члана 56 Закона о Уставном суду), да, до доношења коначне одлуке, може да обустави извршење радњи према Бриселском споразуму. Последице тога могу да буду далекосежно негативне, чак и непоправиве. И ово је пример када Уставни суд не користи своје уставно право да би извршио своје уставне обавезе. Ово је и пример када рад Уставног суда није независан већ се повинује властима (захтеву председника Републике Томислава НИКОЛИЋА да Уставни суд одложи разматрање уставности и законитости Бриселског

споразума док Европска Унија не заузме став о додели датума Републици Србији за њено евентуално укључивање у Унију). Тиме Уставни суд крши 4 став члана 4 и 1. став члана 166 Устава о независности и самосталности суда, у овом случају Уставног суда, као и 2. став члана 3 да је власт обавезна да се повинује Уставу чији (врховни и једини, када председник Републике крши Устав) државни заштитник је Уставни суд (1. став члана 166 Устава).

Врховни законодавни и извршни државни органи (Народна скупштина, председник Републике и Влада) су ставили непосредно Уставни суд, а посредно и народ, пред избор да одлучи:

- да ли ће Уставни суд и даље својим одбијањима да покрене процесе оцене уставности и законитости њиховог рада, деловања, њихових општих аката, њих подржавати у кршењу Устава, срозавању и уништавању људских права и слобода, у разграђивању територијалне целовитости Републике Србије и у одузимању јој суверенитета и самосталности, чиме би Уставни суд ставио држављане Републике Србије да одлуче да ли ће, као носилац суверенитета Републике Србије, да преузму власт и директно управљање државе,

или

- ће Уставни суд почети да испуњава све своје уставне обавезе прихватањем напред наведене (под IV-vi) уставне жалбе, а тиме и предлога да оцени уставност Резолуције Народне скупштине од 13. јануара 2013. године, прихватањем претходног затева СРСа, предлога ДССа и ове уставне жалбе, и тиме успоставити општи ред поштовања Устава и закона почевши од врховних законодавних и извршних државних органа (Народне скупштине, председнике Републике и Владе) чиме ће омогућити народу да верује у, да следи, Уставни суд, и чиме ће постићи опште поштовање Устава и државе Републике Србије;

тј.

- да ли ће Уставни суд својим некоришћењем датих му уставних права и неизвршавањем прихваћених уставних обавеза да се повинује противуставном раду, деловању, противуставним ставовима, иступањима и актима законодавних и извршних државних органа (Народне скупштине, председника Републике и/или Владе), и тиме дозволити њихову самовољу доводећи народ у ситуацију да одлучи да преузме власт ради непосредног вођења Републике Србије,

или

- ће почети у целости, доследно, да користи сва своја уставна права и да извршава све своје уставне обавезе заштите уставности и законитости, људских права и слободе, и да тиме примора законодавне и извршне државне органе (Народну скупштину, председника Републике и Владу) да се у свом раду, деловању, у својим иступањима, ставовима и својим актима потпуно повинују Уставу, чиме ће успоставити општу владавину права и спровођење Устава, што ће онда и народ да следи.

VI. Текуће стање, народ и Устав: обавеза Уставног суда

Противуставно, насилничко растурање СФР Југославије, њиме изазван грађански рат, неосноване оптужбе против Србског народа да је био агресор и покретач оружаних сукоба у СФРЈ, неоправдиве осмогодишње санкције против СРЈ – Република Србије и Црне Горе, лажна обавештавања западних народа коришћена за незапамћено демонизовање једног народа - Србског народа, бомбардовање Републике Српске правдано лажима о масакру на Маркалама и о неодиграном масакру преко осам хиљада невиних цивила у Сребреници, седамдесетосмодневно и ноћно бомбардовање СР Југославије, углавном Републике Србије, правдано лажима о помањању људских права и слободе шиптарске националне мањине, о неодиграном масакру шиптарских цивила у Рачку и о егзодусу Шиптара изазваним НАТО бомбардовањем, уценама и ратним претњама наметнуто прихватање документа Ахтисарија и Черномидина из кога је проистекао понижавајући и противуставни Кумановски споразум као резултат НАТО бомбардовања без сагласности УН, терористичко шиптарско прогањање стотина хиљада Срба и других држављана Републике Србије, терористичко шиптарско одузимање људских права и слобода на

Косову и Метохији Србима и другима који нису прихватили тај тероризам заштићен и подржан од стране КФОРа и ЕУЛЕКСа, уништавање србских духовних светиња и споменика, стављање Срба у ропски положај, неометано насилно вађење органа живим Србима и другим цивилима ради продаје за добијање новца потребног шиптарском тероризму, су карактеристике стварног текућег стања пре референдума (28. и 29. октобра 2006. године) о предлогу садашњег Устава. Народ Републике Србије је био потпуно свестан те стварне текуће ситуације. У таквим околностима држављани Републике Србије су на том референдуму усвојили садашњи Устав који је Народна скупштина прогласила 8. новембра 2006. године. Усвајањем овог Устава народ је јасно исказао своју вољу, своје опредељење, своја стремљења и одредио односе у држави, права и обавезе појединаца, организација, институција и државних органа, устројство саме државе. Зато је однос према Уставу однос према народу у целини. Уставни суд има одговоран и частан задатак да обезбеди поштовање народа кроз поштовање Устава.

Врховни државни законодавни и извршни органи (Народна скупштина, председник Републике и Влада) својим непоштовањем Устава, и ако су на основу тог Устава заузели те највише државне положаје и функције, дају народу пример непоштовања Устава. Када они изврше државни удар (што су учинили Резолуцијом Народне скупштине од 13. јануара ове године, видети овде о томе под IV – vi) онда дају народу потпуно право да више не поштује њихове ставове, одлуке, акта, јер су они 13. јануара ове године изгубили сав легитимитет да обављају те врховне државне функције и да буду на тим врховним државним положајима. Упркос томе они ипак остају на тим положајима и функцијама путем силе. Њу остварују наредбама плаћеничкој Војсци, Полицији и Жандармерији Републике Србије да морају да спроводе њихове одлуке беспоговорно јер они нису позвани да оцењују уставност тих одлука. Да би обезбедили за то потребна финансијска средства ти врховни државни орган узимају стране кредите гурајући и државу и цео народ све дубље у дужнички понор у коме се независност и самосталност државе све више срозавају, слобода и права народа и човека се подчињавају страним владама и институцијама, у чије власти се све више преносе безбедност државе Републике Србије и сигурност њених држављана.

Једино је Уставни суд позван, меродаван, обавезан и дужан да оцењује уставност.

Уставни суд својим ниподаштавањем права да може да обавља и друге послове утврђене Уставом (и законом), а које има према тачки 6 другог става члана 167 Устава и према последњој одредби истог члана Устава, одбијањем да примени своје право да може и сам да покрене поступак за оцену Уставности и законитости према последњој одредби 1. става члана 168, неуставно ограничава своја права, обавезе и дужности одређене 1. ставом члана 166 Устава. Уставни суд је, на основу ових одредби Устава, и на основу права и обавезе да контролише рад законодавних и извршних државних органа (Народне скупштине, председника Републике и Владе) према 3. ставу члана 4 Устава, обавезан да својим одлукама учини да се власт повинује Уставу што је изричит уставни захтев у 2. ставу члана 3 Устава.

Пошто је Уставни суд једини државни орган и једина институција у Републици Србији с правом и обавезом да оцењује уставност, Уставни суд таквим својим ставовима оставља Републику Србију и цео народ без могућности, тј. чини их немоћним, да се судским путем зауставе, и потом онемогуће, противуставан рад, противуставно деловање, неуставна иступања у име Републике Србије и противуставна акта Народне скупштине, председника Републике и Владе. Досадашња реаговања народа су испољена у апатији и осећању несврсисходности да учествује у политичком животу земље. Многи млади одустају од стварања породице и одгајања потомства! Многи млади напуштају Републику Србију да би свој живот градили и своју породицу стварали и развијали у исељеништву. Највећи део народа не учествује на изборима. Какву вредност имају избори на којима није учествовало више од 50% бирача (да не спомињем више и од 65% као на последњим изборима у Земуну)? Зар су такви избори легитимни у смислу грађанске демократије (члан 1 Устава), зар они исказују вољу носиоца суверености државе (1. став члана 2)? Зар такви избори исказују народну вољу? Они показују само народну невољу!

ЗАКЉУЧАК

Приликом ступања на дужност судије полагају заклетву пред председником Народне скупштине.

Текст заклетве гласи: „Заклињем се да ћу се у свом раду придржавати Устава и закона и да ћу своју дужност обављати часно, савесно и непристрасно“.

(1. и 3. став члана 11 Закона о Уставном суду)

Врховни државни законодавни и извршни органи (Народна скупштина, председник Републике и Влада) непрекидно крше Устав тиме што дозвољавају непоштовање, обезвређивање и/или уништавање права и слободе, или својим ставовима, радом, деловањем, иступањима у име Републике Србије и/или својим актима и они директно делују:

- против владавине права и социјалне правде, начела грађанске демократије, људских права и слободе, и припадности европским принципима и вредностима кршећи члан 1 Устава,
- против суверености грађана кршећи члан 2 Устава,
- да подређују себи судску власт супротно 2. ставу члана 3 Устава, уместо да судска власт обезбеди да се законодавна и извршна власт повинује Уставу и закону према тој одредби Устава,
- против суверенитета Републике Србије који је утврђен 1. ставом члана 2 Устава и признат над Косовом и Метохијом Резолуцијом УН 1244 (која је саставни део правног система Републике Србије према 2. ставу члана 16 Устава),
- против јединствености и недељивости територије Републике Србије супротно преамбули и 1. ставу члана 8 Устава,
- против озбебеђивања неповредивости границе Републике Србије са стране Косова и Метохије према Македонији, Албанији и Црној гори супротно 2. ставу члана 8 Устава,
- да онемогуће судској власти да контролише законодавну власт (Народну скупштину према Члану 98 Устава) и извршну власт (Председника Републике према председничкој заклетви у Члану 114 Устава, и Владу према члану 122 Устава),
- да не остварују заштиту људских права и слобода гарантовану члановима Устава: 18, 19, 21, чланови 25 до 27, и тачка 2 члана 97,
- да не остварују заштиту људског достојанства и слободног развоја личности гарантовану чланом 23 Устава,
- да не остварују заштиту људског живота гарантовану 1. ставом члана 24 Устава,
- да не остварују заштиту слободе кретања и настањивања гарантовану чланом 39 Устава,
- да не остварују заштиту неповредивости стана гарантовану чланом 40 Устава,
- да не остварују заштиту слободе мисли, савести и вероисповести гарантовану чланом 43 Устава,
- да не остварују заштиту права на слободне изборе гарантовану чланом 52 Устава,
- да не остварују заштиту права на имовину гарантовану чланом 58 Устава,

- да не остварују заштиту права наслеђивања гарантовану чланом 59 Устава,
- да не остварују заштиту права детета гарантовану чланом 64 Устава,
- да не обезбеђују право на здравствену заштиту гарантовано чланом 68 Устава,
- да не остварују заштиту права на образовање гарантовану чланом 71 Устава,
- да не остварују заштиту аутономије универзитета гарантовану чланом 72 Устава,
- да не остварују заштиту научног и уметничког стварања гарантовану чланом 73 Устава,
- да не остварују заштиту животне средине гарантовану чланом 74 Устава,

све на Косову и Метохији.

Одбијајући иницијативе да покрене поступак оцене уставности и законитости ставова, рада, деловања, иступања у име Републике Србије и аката Народне скупштине, председника Републике, Владе и владајуће политичке странке, Уставни суд не само да им је омогућио да наставе кршења устава већ им је тиме пружао и пасивну подршку и заштиту.

То је последица што Уставни суд у свом досадашњем раду није у потпуности примењивао своја уставна права и није извршавао све своје уставне обавезе. Уставни суд је одбацивао иницијативе за покретање поступка за оцену уставности и законитости рада, деловања, иступања и аката Народне скупштине, председника Републике, Владе и владајуће политичке странке. Те иницијативе су биле поднете ради заштите људских права и слободе, ради очувања територијалне целовитости, суверенитета и независности Републике Србије, ради поштовања достојанстава и права на живот свих њених држављана. За Уставни суд је до сада било меродавније и важније ко је подносилац предлога, ко је иницијатор, а не заштита уставности, законитости, људских права и слободе, очување државе Републике Србије утврђене њеним Уставом. Иницијатива грађанина да Уставни суд покрене поступак оцене уставности и законитости је и предлог да то Суд учини и предочавање Суду на постојање кршења уставности и законитости. При томе је Уставни суд

- или неоправдано тврдио да није надлежан и позивао се на таксативно одређене његове надлежности у члану 167 Устава потпуно игноришући његову тачку 6 и његов последњи став у његовом другом делу који Уставном суду дају право и постављају обавезу да обавља и друге послове одређене Уставом и законом. Међу њима је судско обезбеђивање, путем оцене уставности рада и општих аката власти (1. став члана 166 Устава), да се власт повинује Уставу (2. став члана 3 Устава),
- или је неоправдано користио институцију „овлашћеног предлагача (лица)“ да би одбацивао иницијативу грађанина за покретање поступка оцене уставности и законитости,
- или је погрешно закључивао да држављанин Републике Србије нема право да Уставном суду поднесе иницијативу за оцену уставности рада и деловања председника Републике,
- је у свим тим случајевима одбијао да користи своје право да сам покрене поступак за оцену уставности (последња одредба 1. става члана 168 Устава) и да извршава своју обавезу заштите уставности и законитости, људских права и слободе (1. став члана 166 Устава).

Сваки судија Уставног суда и Уставни суд у целини имају још увек сада могућност, користећи своја уставна права и извршавајући у потпуности све своје

уставне обавезе и дужности (3. и 4. став члана 4, 1. став члана 166, 6. тачка и последњи став другог дела члана 167, последња одредба 1. става члана 168 Устава),

- да зауставе овај процес противуставног рада, деловања, иступања у име Републике Србије, и доношења противуставних аката Народне скупштине, председника Републике и Владе,
- да зауставе срозавање, обезвређивање и уништавање људских права и слободе држављана Републике Србије од стране тих врховних државних органа,
- да их приморају да се повинују Уставу (на шта их обавезује 2. став члана 3 Устава),
- да спрече растурање целовитости Републике Србије (члан 8 Устава),
- да омогуће васпостављање суверенитета Републике Србије на целој њеној територији која укључује Косово и Метохију (преамбула Устава и председничка заклетва у члану 114 Устава),
- да воде ка успостављању потпуне самосталности Републике Србије,
- да поврате народу поверење у државу и њене законодавне, извршне и судске органе.

Своју спремност да почне у целости да користи своја уставна права и да извршава све своје уставне обавезе Уставни суд може и треба да покаже прихватањем иницијативе и предлога СРСа и ДССа да Суд покрене поступак оцене уставности и законитости Бриселског споразума, а пре свега да прихвати уставну жалбу на његов Закључак којим се одбацује иницијатива за оцену уставности „Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији“ („Службени гласник РС“, број 4/13), и да усвоји ову уставну жалбу.

Ако било који судија или Уставни суд у целости није у могућности, из било ког разлога, да извршава своје уставне обавезе и дужности, онда је он својом заклетвом обавезан да поднесе неопозиву оставку.

Уставни суд има частан задатак, право и обавезу, да праведним одлукама заштити права и слободе држављана Р. Србије, да заштити и саму државу Р. Србију.

УСТАВНЕ И ЗАКОНСКЕ ОДРЕДБЕ

(Цитати из Устава и Закона о Уставном суду ради обавештености јавности)

Овде се излажу меродавне одредбе Устава да би сваки држављанин Републике Србије могао одмах лако да провери позивања у горњем тексту на Устав Републике Србије.

Полазећи од државне традиције српског народа и равноправности свих грађана и етничких заједница у Србији,

полазећи и од тога да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних

органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима,

грађани Србије доносе

УСТАВ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

(Преамбула Устава Републике Србије)

Република Србија је држава српског народа и свих грађана који у њој живе, заснована на владавини права и социјалној правди, начелима грађанске демократије, људским и мањинским правима и слободама и припадности европским принципима и вредностима.

(Члан 1 Устава Републике Србије)

Сувереност потиче од грађана који је врше референдумом, народном иницијативом и преко својих слободно изабраних представника.

Ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана.

(Члан 2 Устава Републике Србије)

Владавина права је основна претпоставка Устава и почива на неотуђивим људским правима.

Владавина права се остварује слободним и непосредним изборима, уставним јемствима људских и мањинских права, поделом власти, независном судском влашћу и повиновањем власти Уставу и закону.

(3. члан Устава Републике Србије)

Правни поредак је јединствен.

Уређење власти почива на подели власти на законодавну, извршну и судску.

Однос три гране власти заснива се на равнотежи и међусобној контроли.

Судска власт је независна.

(4. члан Устава Републике Србије)

Јемчи се и признаје улога политичких странака у демократском обликовању политичке воље грађана.

Оснивање политичких странака је слободно.

Недопуштено је деловање политичких странака које је усмерено на насилно рушење уставног поретка, кршење зајамчених људских или мањинских права или изазивање расне, националне или верске мржње.

Политичке странке не могу непосредно вршити власт, нити је потчинити себи.

(Члан 5 Устава Републике Србије)

Територија Републике Србије је јединствена и недељива.

Граница Републике Србије је неповредива, а мења се по поступку предвиђеном за промену Устава.

(8. члан Устава Републике Србије)

Спољна политика Републике Србије почива на опитепризнатим принципима и правилима међународног права.

Опитеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни су део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењују.

Потврђени међународни уговори морају бити у складу с Уставом.

(Члан 16 Устава Републике Србије)

Људска и мањинска права зајемчена Уставом непосредно се примењују.

(1. став члана 18 Устава Републике Србије)

Јемства неотуђивих људских и мањинских права у Уставу служе очувању људског достојанства и остварењу пуне слободе и једнакости сваког појединца у праведном, отвореном и демократском друштву, заснованом на начелу владавине права.

(Члан 19 Устава Републике Србије)

Пред Уставом и законом сви су једнаки.

Свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације.

Забрањена је свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета.

(1.– 3. став члана 21 Устава Републике Србије)

Свако има право на судску заштиту ако му је повређено или ускраћено неко људско или мањинско право зајемчено Уставом, као и право на уклањање последица које су повредом настале.

Грађани имају право да се обрате међународним институцијама ради заштите својих слобода и права зајемчених Уставом.

(Члан 22 Устава Републике Србије)

Људско достојанство је неприкосновено и сви су дужни да га поштују и штите.

Свако има право на слободан развој личности, ако тиме не крши права других зајемчена Уставом.

(члан 23 Устава Републике Србије)

Људски живот је неприкосновен.

У Републици Србији нема смртне казне.

Забрањено је клонирање људских бића.

(Члан 24 Устава Републике Србије)

Физички и психички интегритет је неповредив.

Нико не може бити изложен мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању или кажњавању, нити подвргнут медицинским или научним огледима без свог слободно датог пристанка.

(Члан 25 Устава Републике Србије)

Нико не може бити држан у ропству или у положају сличном ропству.

Сваки облик трговине људима је забрањен.

(1. и 2. став члана 26 Устава Републике Србије)

Свако има право на личну слободу и безбедност. Лишење слободе допуштено је само из разлога и у поступку који су предвиђени законом.

(1. став члана 27 Устава Републике Србије)

Свако има право да се слободно креће и настањује у Републици Србији, да је напусти и да се у њу врати.

Слобода кретања и настањивања и право да се напусти Република Србија могу се ограничити законом, ако је то неопходно ради вођења кривичног поступка, заштите јавног реда и мира, спречавања ширења заразних болести или одбране Републике Србије.

Улазак странаца у Републику Србију и боравак у њој уређује се законом. Странац може бити протеран само на основу одлуке надлежног органа, у законом предвиђеном поступку и ако му је обезбеђено право жалбе и то само тамо где му не прети прогон због његове расе, пола, вере, националне припадности, држављанства, припадности одређеној друштвеној групи, политичког мишљења или где му не прети озбиљно кршење права зајемчених овим уставом.

(Члан 39 Устава Републике Србије)

Стан је неповредив.

Нико не може без писмене одлуке суда ући у туђи стан или друге просторије против воље њиховог држаоца, нити у њима вршити претрес. Држалац стана и друге просторије има право да сам или преко свога заступника и уз још два пунолетна сведока присуствује претресању. Ако држалац стана или његов заступник нису присутни, претресање је допуштено у присуству два пунолетна сведока.

Без одлуке суда, улазак у туђи стан или друге просторије, изузетно и претресање без присуства сведока, дозвољени су ако је то неопходно ради непосредног лишења слободе учиниоца кривичног дела или отклањања непосредне и озбиљне опасности за људе или имовину, на начин предвиђен законом.

(Члан 39 Устава Републике Србије)

Стан је неповредив.

Нико не може без писмене одлуке суда ући у туђи стан или друге просторије против воље њиховог држаоца, нити у њима вршити претрес. Држалац стана и друге просторије има право да сам или преко свога заступника и уз још два пунолетна сведока присуствује претресању. Ако држалац стана или његов заступник нису присутни, претресање је допуштено у присуству два пунолетна сведока.

Без одлуке суда, улазак у туђи стан или друге просторије, изузетно и претресање без присуства сведока, дозвољени су ако је то неопходно ради непосредног лишења слободе учиниоца кривичног дела или отклањања непосредне и озбиљне опасности за људе или имовину, на начин предвиђен законом.

(Члан 40 Устава Републике Србије)

Јемчи се слобода мисли, савести, уверења и вероисповести, право да се остане при свом уверењу или вероисповести или да се они промене према сопственом избору.

Нико није дужан да се изјашњава о својим верским и другим уверењима.

Свако је слободан да испољава своју веру или убеђење вероисповедања, обављањем верских обреда, похађањем верске службе или наставе, појединачно или у заједници с другима, као и да приватно или јавно изнесе своја верска уверења.

Слобода испољавања вере или уверења може се ограничити законом, само ако је то неопходно у демократском друштву, ради заштите живота и здравља људи, морала демократског друштва, слобода и права грађана зајемчених Уставом, јавне безбедности и јавног реда или ради спречавања изазивања или подстицања верске, националне или расне мржње.

Родитељи и законски стараоци имају право да својој деци обезбеде верско и морално образовање у складу са својим уверењима.

(Члан 43 Устава Републике Србије)

Сваки пунолетан, пословно способан држављанин Републике Србије има право да бира и да буде биран.

Изборно право је опште и једнако, избори су слободни и непосредни, а гласање је тајно и лично.

Изборно право ужива правну заштиту у складу са законом.

(Члан 52 Устава Републике Србије)

Јемчи се мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона.

Право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне.

Законом се може ограничити начин коришћења имовине.

Одузимање или ограничење имовине ради наплате пореза и других дажбина или казни, дозвољено је само у складу са законом.

(Члан 58 Устава Републике Србије)

Јемчи се право наслеђивања, у складу са законом.

Право наслеђивања не може бити искључено или ограничено због неиспуњавања јавних обавеза.

(Члан 59 Устава Републике Србије)

Деца уживају људска права примерено свом узрасту и душевној зрелости.

Свако дете има право на лично име, упис у матичну књигу рођених, право да сазна своје порекло и право да очува свој идентитет.

Деца су заштићена од психичког, физичког, економског и сваког другог искоришћавања или злоупотребавања.

Деца рођена изван брака имају једнака права као деца рођена у браку.

Права детета и њихова заштита уређују се законом.

(Члан 64 Устава Републике Србије)

Свако има право на заштиту свог физичког и психичког здравља.

Деца, труднице, мајке током породилског одсуства, самохрани родитељи са децом до седме године и стари остварују здравствену заштиту из јавних прихода, ако је не остварују на други начин, у складу са законом.

Здравствено осигурање, здравствена заштита и оснивање здравствених фондова уређују се законом.

Република Србија помаже развој здравствене и физичке културе.

(Члан 68 Устава Републике Србије)

Свако има право на образовање.

Основно образовање је обавезно и бесплатно, а средње образовање је бесплатно.

Сви грађани имају, под једнаким условима, приступ високошколском образовању.

Република Србија омогућује успешним и надареним ученицима слабијег имовног

стања бесплатно високошколско образовање, у складу са законом.

Оснивање школа и универзитета уређује се законом.

(Члан 71 Устава Републике Србије)

Јемчи се аутономија универзитета, високошколских и научних установа.

Универзитети, високошколске и научне установе самостално одлучују о своме

уређењу и раду, у складу са законом.

(Члан 72 Устава Републике Србије)

Научно и уметничко стваралаштво је слободно.

Ауторима научних и уметничких дела јемче се морална и материјална права, у складу са законом.

Република Србија подстиче и помаже развој науке, културе и уметности.

(Члан 73 Устава Републике Србије)

Свако има право на здраву животну средину и на благовремено и потпуно обавештавање о њеном стању.

Свако, а посебно Република Србија и аутономна покрајина, одговоран је за заштиту животне средине.

Свако је дужан да чува и побољшава животну средину.

(Члан 74 Устава Републике Србије)

Република Србија уређује и обезбеђује:

- 1. сувереност, независност, територијалну целовитост и безбедност Републике Србије, њен међународни положај и односе са другим државама и међународним организацијама;*
  - 2. остваривање и заштиту слобода и права грађана; уставност и законитост; поступак пред судовима и другим државним органима; одговорност и санкције за повреду слобода и права грађана утврђених Уставом и за повреду закона, других прописа и општих аката; амнестије и помиловања за кривична дела;*
  - 3. територијалну организацију Републике Србије; систем локалне самоуправе;*
  - 4. одбрану и безбедност Републике Србије и њених грађана; мере за случај ванредног стања;*
  - 5. систем преласка границе и контроле промета роба, услуга и путничког саобраћаја преко границе; положај станаца и страних правних лица;*
  - 6. јединствено тржиште; правни положај привредних субјеката; систем обављања појединих привредних и других делатности; робне резерве; монетарни, банкарски, девизни и царински систем; економске односе са иностранством; систем кредитних односа са иностранством; порески систем;*
  - 7. својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине;*
  - 8. систем у области радних односа, заштите на раду, запошљавања, социјалног осигурања и других облика социјалне сигурности; друге економске и социјалне односе од општег интереса;*
  - 9. одрживи развој; систем заштите и унапређења животне средине; заштиту и унапређивање биљног и животињског света; производњу, промет и превоз оружја, отровних, запаљивих, експлозивних, радиоактивних и других опасних материја;*
  - 10. систем у областима здравства, социјалне заштите, борачке и инвалидске заштите, бриге о деци, образовања, културе и заштите културних добара, спорта, јавног информисања; систем јавних служби;*
  - 11. контролу законитости располагања средствима правних лица; финансијску ревизију јавних средстава; прикупљање статистичких и других података од општег интереса;*
  - 12. развој Републике Србије, политику и мере за подстицање равномерног развоја појединих делова Републике Србије, укључујући и развој недовољно развијених подручја; организацију и коришћење простора; научно-технолошки развој;*
  - 13. режим и безбедност у свим врстама саобраћаја;*
- (Тачке 1 – 13 члана 97 Устава Републике Србије)

Народна скупштина је највише представничко тело и носилац уставотворне и законодавне власти у Републици Србији.
(Члан 98 Устава Републике Србије)

Председник Републике изражава државно јединство Републике Србије.
(Члан 111 Устава Републике Србије)

Председник Републике:

1. представља Републику Србију у земљи и иностранству,
(Тачка 1 члана 112 Устава Републике Србије)

Председник Републике бира се на непосредним изборима, тајним гласањем, у складу са законом.

Изборе за председника Републике расписује председник Народне скупштине 90 дана пре истека мандата председника Републике, тако да се избори окончају у наредних 60 дана, у складу са законом.

Приликом ступања на дужност, председник Републике, пред Народном скупштином полаже заклетву која гласи:

" Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности."

(Члан 114 Устава Републике Србије)

Председник Републике разрешава се због повреде Устава, одлуком Народне скупштине, гласовима најмање две трећине народних посланика.

Поступак за разрешење може да покрене Народна скупштина, на предлог најмање једне трећине народних посланика.

Уставни суд је дужан да по покренутом поступку за разрешење, најкасније у року од 45 дана, одлучи о постојању повреде Устава.

(Члан 118 Устава Републике Србије)

Уставни суд је самосталан и независан државни орган који штити уставност и законитост и људска и мањинска права и слободе.

Одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

(Члан 166 Устава Републике Србије)

Уставни суд одлучује о:

Сагласности закона и других општих аката са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима,

2. сагласности потврђених међународних уговора са Уставом,

3. сагласности других општих аката са законом,

4. сагласности статута и општих аката аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе са Уставом и законом,

5. сагласности општих аката организација којима су поверена јавна овлашћења, политичких странака, синдиката, удружења грађана и колективних уговора са Уставом и законом.

Уставни суд:

1. решава сукоб надлежности између судова и других државних органа,

2. решава сукоб надлежности између републичких органа и покрајинских органа или органа јединица локалне самоуправе,

3. решава сукоб надлежности између покрајинских органа и органа јединица локалне самоуправе,

4. решава сукоб надлежности између органа различитих аутономних покрајина или различитих јединица локалне самоуправе,

5. одлучује о изборним споровима за које законом није одређена надлежност судова,

6. врши и друге послове одређене Уставом и законом.

Уставни суд одлучује о забрани рада политичке странке, синдикалне организације или удружења грађана.

Уставни суд обавља и друге послове предвиђене Уставом.

(Члан 167 Устава Републике Србије)

Поступак за оцену уставности и законитости могу да покрену државни органи, органи територијалне аутономије или локалне самоуправе, као и најмање 25 народних посланика. Поступак може покренути и сам Уставни суд.

Свако правно или физичко лице има право на иницијативу за покретање поступка за оцену уставности и законитости.

Закон или други општи акт који није сагласан Уставу или закону престаје да важи даном објављивања одлуке Уставног суда у службеном гласилу.

Уставни суд може, до доношења коначне одлуке и под условима одређеним законом, обуставити извршење појединачног акта или радње предузете на основу закона или другог општег акта чију уставност или законитост оцењује.

Уставни суд може оцијенити сагласност закона и других општих аката са Уставом, општих аката са законом и по престанку њиховог важења, ако је поступак оцене уставности покренут најкасније у року од шест месеци од престанка њиховог важења.

(Члан 168 Устава Републике Србије)

Уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.

(Члан 170 Устава Републике Србије)

Устав је највиши правни акт Републике Србије.

Сви закони и други општи акти донети у Републици Србији морају бити сагласни са Уставом.

(2. и 3. став члана 194 Устава Републике Србије)

Предлог за промену Устава може поднети најмање једна трећина од укупног броја народних посланика, председник Републике, Влада и најмање 150.000 бирача.

О промени Устава одлучује Народна скупштина.

Предлог за промену Устава усваја се двотрећинском већином од укупног броја народних посланика.

Ако не буде постигнута потребна већина, промени Устава по питањима садржаним у поднетом предлогу који није усвојен, не може се приступити у наредних годину дана.

Ако Народна скупштина усвоји предлог за промену Устава, приступа се изради, односно разматрању акта о промени Устава.

Народна скупштина усваја акт о промени Устава двотрећинском већином од укупног броја народних посланика и може одлучити да га и грађани потврде на републичком референдуму.

Народна скупштина је дужна да акт о промени Устава стави на републички референдум ради потврђивања, ако се промена Устава односи на преамбулу Устава, начела Устава, људска и мањинска права и слободе, уређење власти, проглашавање ратног и ванредног стања, одступање од људских и мањинских права у ванредном и ратном стању или поступак за промену Устава.

Када се акт о промени Устава стави на потврђивање, грађани се на референдуму изјашњавају најкасније у року од 60 дана од дана усвајања акта о промени Устава. Промена Устава је усвојена ако је за промену на референдуму гласала већина изашлих бирача.

Акт о промени Устава који је потврђен на републичком референдуму ступа на снагу када га прогласи Народна скупштина.

Ако Народна скупштина не одлучи да акт о промени Устава стави на потврђивање, промена Устава је усвојена изгласавањем у Народној скупштини, а акт о промени Устава ступа на снагу када га прогласи Народна скупштина.

(Члан 203 Устава Републике Србије)

Уставни суд може у току поступка, до доношења коначне одлуке, обуставити извршење појединачног акта или радње која је предузета на основу општег акта чија се уставност или законитост оцењује, ако би њиховим извршавањем могле наступити неотклоњиве штетне последице.

(1. Став члана 56 Закона о Уставном суду)

С поштовањем,

Београд, 10. јуни, 2013. године.

Др. Љубомир Т. ГРУЈИЋ,
ЈМБГ 2910939710225
Цона Кенедија 31/15
11070 Београд